

1 SKYRIUS

– Ką ta ponია ten daro? – Greisė Teilor parodė pirštu į jauną moterį trumpais šviesiais plaukais, vilkinčią kelnes ir mėlyną tuniką. Ji žiūrėjo po nedideliu automobiliu, stovinčiu įvažiavime.

– Gal ką nors pametė? – spėjo Džekas.

Buvo šilta rugsėjo penktadienio popietė. Dvyniai Greisė ir Džekas ėjo namo iš mokyklos.

– Eikš, Tigre, – viliojo moteris. – Išlįsk gi.

Greisė pritūpė ir pamatė po automobiliu besislepiančią katinėlį.

– Ten kačiukas! Pažiūrėkime, gal moteriai reikia pagalbos.

Greisė nuskubėjo įvažiavimu, o Džekas nusekė iš paskos.

– Gal jums padėti išvilioti kačiuką?

– Dėkoju. – Jaunos moters veidas praskaidrėjo. – Esu slaugytoja ir lankau čia gyvenančią poniją Braunli. Katinėlis stryktelėjo į automobilį, vos atidariau dureles, – nusišypsojo ji. – Mano vardas Ema, o čia Tigras.

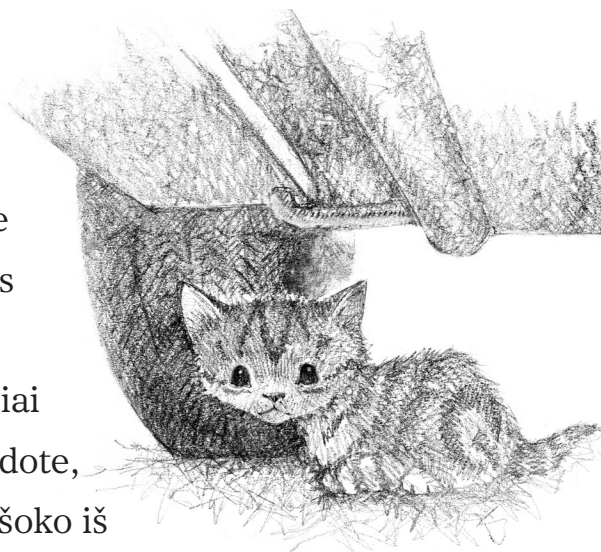

– Aš Greisė, o čia Džekas, – tarė
mergaitė ir vaikai taip pat nusišypsojo.

Žvilgtelėjusi po automobiliu Greisė
pamatė sidabraspalvį britų trumpaplaukį
kačiuką su pilkomis ir
baltomis
juostelėmis,
pūkuota
balta krūtine
ir mėlynomis
akimis.

– Tikriausiai
labai išsigandote,
kai Tigras iššoko iš
automobilio? – paklausė
Džekas.

– Tikrai ne, ne pirmas kartas, –
atsiduso Ema. – Tigrui nepatinka vienam
likti namuose, todėl jis stengiasi įsmukti

į automobilį, kai deduosi daiktus. Tai jau
ima varginti. – Ji žvilgtelėjo į laikrodį. –
Vaje, pavėluosiu, jeigu jis tuoj neišlįs.

Džekas iš kuprinės ištraukė guminių
kamuoliuką.

– Paridenkime – pažiūrėkime, ar
gaudys, – pasiūlė jis ir nuskubėjo į kitą
automobilio pusę.

– Pasiruošusi, Greise?

– Pasiruošusi! – atsakė mergaitė.

Džekas parideno kamuoliuką, o
Tigras jį sekė akimis. Kai kamuoliukas

riedėjo pro jo letenėles, kačiukas staiga griebdamas jį stryktelėjo iš po automobilio.

– Pagavau! – sušuko Greisė.

– Ačiū! – nudžiugo Ema.

– Nespurdėk, neskriausiu tavęs, – kikenė Greisė, kai Tigras miaukė ir rangėsi jos glėbyje. – Jis nuostabus, – pagirdama pasakė Emai.

– Jis ir didžiausias rūpestis, – pasiguodė moteris, glostydamą pūkuotą Tigro galvą. – Nežinau, ką dabar su juo daryti. Nenoriu palikti automobilyje, bet ir pas poniją Braunli negaliu neštis.

– Galime jį prižiūrėti, – pasiūlė Džekas. – Mūsų namai – tik penkios minutės nuo čia. Mama turi šunų dienos priežiūros centrą „Geriausias šuo“. Po darbo galite užsukti ir pasiimti Tigrą.

– „Geriausias šuo“? – Emos veidas nušvito. – Mano draugės pudelė Lolė ten lankosi. Būtų tikrai malonu, jei pabūtumėte su mano kačiuku. Ar mama tikrai neprieštaraus?

– Jai patiks, – ištarė Greisė, apsidžiaugusi, kad galės leisti laiką su tokiu mielu katinėliu. – Mudu su Džeku dažnai prižiūrime gyvūnus.

– Mes ieškome gyvūnams naujų namų, o mūsų verslas vadinasi „Nauji namai“, – paaiškino Džekas. Jis išėmė iš kuprinės namuose gamintą vizitinę kortelę ir padavė Emai. – Štai mūsų adresas.

– Ieškote gyvūnams naujų namų? – Suraukusi kaktą tyrinėjo kortelę Ema.

– Randame naujus namus šunims ir katėms, kai šeimainikai nebegali jų laikyti, – paaiškino Džekas.

– Puikius naujus namus, – linksmi
pridūrė Greisė.

– Ar... manote, kad galėtumėte padėti
man rasti naujus namus Tigrui? – lėtai
ištarė Ema.

